

[Tove Jørgensen]

Det, der har været intentionen i forslaget, siges det, er spørgsmålet om integration og normalisering. DKP har ikke noget imod integration, men spørgsmålet er, om man er parat til at betale, hvad det koster at integrere, for skal man integrere fysisk eller psykisk handicappede i normalsamfundet, kræver det et stort behandlings- og hjælpeapparat, der vil være betydelig dyrere end det apparat, der i dag er opbygget. Spørgsmålet er, om vi i dag har råd til at opbygge dette apparat.

Når vi taler om normalisering, mener vi fra DKPs side, at det må dreje sig om, ikke nogle tilbud, der svarer til dem, andre såkaldt normale mennesker får i det her samfund, men tilbud om at give dem med fysiske og psykiske handicap en mulighed for at leve en normal tilværelse med de hjælpemidler og foranstaltninger, som dette kræver.

Jeg er meget enig i de betæneligheder, som flere ordførere har fremført, bl. a. er jeg meget enig i de bemærkninger, som kom fra fru Yvonne Herløv Andersens side. Jeg kan heller ikke undlade at give udtryk for betæneligheder, når jeg tænker på de erfaringer, vi har gjort med bilstandsloven, og det, der er kommet ud af den i forskellig henseende. Jeg kan bare nævne de problemer, der har været med at få defineret, hvad det nødvendige antal daginstitutioner er i henhold til bilstandsloven.

Det, der ligger i lovforslaget om særforsorgens ophævelse som begreb, om en normalisering af tilværelsen for mennesker med fysiske og psykiske handicap, er noget, som ideologisk ser meget smukt ud, men som, når vi begynder at nærme os realiteterne, har nogle ganske bestemte kontante krav. Vi kan ikke undervurdere, at der i dag i vores samfund er betydelig forskel f. eks. på at have fysiske og psykiske handicap. Der findes i øjeblikket en nedvurdering af alt, hvad der hedder psykiske sygdomme, og det kan betyde, at mange forældre vil falde for fristelsen til ikke at få deres barn registreret under åndssvageforsorgen og få det begreb fjernet, så de ikke længere ligsom er stempet på forhånd.

Vi har det bl. a. fra Århusundersøgelsen, der viste, at 20 pct. af de børn i Århusområdet, der havde et behandlingsbehov, ikke er registreret som åndssvage. Det er det, der er risikoen ved at ophæve særforsorgen som begreb. Vi vil ikke længere kunne afgrænse og definere de grupper og de personer, der

har brug for særlig hjælp efter bilstandsloven og efter andre bestemmelser om hjælpeforanstaltninger.

Jeg er også enig i noget af det, fru Gerda Møller sagde, bl. a. det om, hvordan det på længere sigt vil virke, når vi tager de handicappede og vil anbringe dem i det normale system. Det er igen ikke, fordi vi er modstandere af, at det skal ske, men vi skal også tænke på de menneskelige konsekvenser bl. a. for de børn, der kommer ud i folkeskolen og i daginstitutionerne og måske ikke kan oprette kammeratforhold til de andre grupper, de bliver såkaldt integreret med. Det er noget, der især vil komme til at gøre sig gældende omkring pubertetsalderen. Har vi nogle enkelte handicappede, der står helt totalt isoleret og ligesom vil blive lukket ude af kammeratforholdene, kan vi risikere at skabe større problemer end dem, de i øjeblikket har ved i hvert fald at have mulighed for at være sammen med andre, der er i nogenlunde samme situation.

Jeg vil også godt henvise til, at socialleder inden for åndssvageforsorgen Jens Eriksen i Aktuelts paneldebat for nylig udtalte, at såfremt man skal opnå ligestilling for åndssvage f. eks., må de i mange henseender favoriseres. Det, det altså drejer sig om, er en positiv diskriminering, og den har vi ikke nogen garanti for vil finde sted, sådan som forslaget er formuleret.

Der er spørgsmålet om, hvordan de åndssvage og dem med forskellige fysiske handicap skal fungere i eller uden for institutioner. Det er helt klart, at der vil være grupper, der aldrig på noget tidspunkt vil have mulighed for at leve i hvert fald en voksentilværelse uden for institutioner. Det er lige så rigtigt, at en lang række mennesker vil kunne integreres i det omgivende samfund, hvis der opbygges et hjælpeapparat og et behandlingsapparat. Men det, der ligesom er uklart ved dette forslag, er, hvor den ekspertise, der nu er opbygget, bliver af, og hvordan den vil blive udnyttet. Det, der ligger i særforsorgens ophævelse som begreb, er kort sagt, at man nu går væk fra retsprincippet omkring særforsorgen og over til skønspincippet, som vi mange gange har kritiseret som et tilbageskridt for den enkelte i systemet.

Det står direkte i bemærkningerne til forslaget, at det er neutralt over for den gældende standard. Der står, at kommunerne og